

Sygn. akt VIII U 986/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Lublinie VIII Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie: Przewodniczący - SSO Dorota Stańczyk

Protokolant - sekr. sądowy Joanna Augustynowicz

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 29 stycznia 2019 roku w L.

sprawy M. M.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

o prawo do renty z tytułu choroby zawodowej

na skutek odwołania M. M.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B.

z dnia 16 lutego 2018 roku znak (...)

oddala odwołanie

Sygn. akt VIII U 986/18

UZASADNIENIE

Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w B. decyzją z dnia 16 lutego 2018 roku odmówił M. M. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową. W uzasadnieniu organ rentowy powołał się na orzeczenie komisji lekarskiej z dnia 29 stycznia 2018 roku, w którym stwierdzono brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową stwierdzoną przez (...) w C. decyzją (...) (...) z dnia 3 stycznia 1992 roku (decyzja k. 12 t. IV akt ZUS).

M. M. złożyła odwołanie od powyższej decyzji. Wniosła rozstrzygnięcie żądania o przyznanie renty przez Sąd (odwołanie k. 3 a.s.).

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie, argumentując jak w zaskarżonej decyzji (odpowiedź na odwołanie k. 4 a.s.).

Sąd Okręgowy w Lublinie ustalił, co następuje:

M. M., urodzona dnia (...), na podstawie decyzji z dnia 25 marca 1992 roku, pobierała rentę inwalidzką według III grupy od dnia 7 stycznia 1992 roku (decyzja k. 21-22 t. I akt ZUS).

Na podstawie kolejnych decyzji wnioskodawczyni pobierała powyższe świadczenie, a następnie rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową do dnia 30 czerwca 2004 roku (decyzje k. 61, 96, 108-109, 137, 144 t. I akt ZUS).

Decyzją z dnia 30 października 2013 roku organ rentowy przyznał wnioskodawczyni od dnia 1 sierpnia 2013 roku rentę z tytułu częściowej niezdolności do pracy, którą pobierała do dnia 30 kwietnia 2015 roku (decyzje k. 303, 311, 320 t. II akt ZUS).

W dniu 24 października 2017 roku M. M. złożyła kolejny wniosek o rentę z tytułu niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (wniosek k. 1-4 t. IV akt ZUS).

Orzeczeniem z dnia 29 grudnia 2017 roku lekarz orzecznik ZUS stwierdził, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy, w tym również w związku z chorobą zawodową (orzeczenie k. 8 t. IV akt ZUS).

Wnioskodawczyni złożyła sprzeciw od powyższego orzeczenia, w związku z czym sprawa została skierowana do Komisji Lekarskiej ZUS. Komisja orzeczeniem z dnia 29 stycznia 2018 roku również stwierdziła brak niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (sprzeciw k. 9, orzeczenie k. 11 t. IV akt ZUS).

Zaskarżoną decyzją z dnia 16 lutego 2018 roku organ rentowy odmówił wnioskodawczyni prawa do renty (decyzja k. 12 t. IV akt ZUS).

Państwowy (...) Inspektorat Sanitarny w C. decyzją z dnia 3 stycznia 1992 roku, znak (...) stwierdził u M. M. chorobę zawodową – zawodowy(...) (decyzja w t. I akt ZUS).

Wnioskodawczyni od 1991 roku pozostaje poza narażeniem na substancje alergizujące. Z uwagi na to nasilenie(...) i nie powoduje u niej niezdolności do pracy w związku z chorobą zawodową (opinia k. 13 a.s.).

Stan faktyczny został oparty na wyżej wskazanych dowodach znajdujących się w aktach rentowych, a także na podstawie opinii biegłych sądowych lekarzy, które Sąd rozpoznający sprawę uznał za przekonujące i wiarygodne.

Sąd w całości podzielił opinię biegłego sądowego lekarza laryngologa E. T. z dnia 4 września 2018 roku (k. 13 a.s.). Opinia została wydana po przeprowadzeniu badania wnioskodawczyni, poprzedzonego analizą zgromadzonej dokumentacji medycznej. Biegła odniosła się do aktualnego stanu zdrowia wnioskodawczyni wskazując, że z uwagi na brak(...)Stan zdrowia nie sprzeczny jest z jej niezdolności do pracy.

Do powyższej opinii wnioskodawczyni złożyła zastrzeżenia (k. 23 a.s.). W piśmie z dnia 6 listopada 2018 roku podnosiła jednak subiektywne odczucia odnośnie swojej sytuacji zdrowotnej wskazując, że z uwagi na chorobę utraciła możliwości zarobkowe, co z kolei prowadziło do przyznania emerytury w niższej wysokości. W jej ocenie wymaga dalszego leczenia, gdyż choroba zawodowa spowodowała 30 % uszczerbku na zdrowiu. Wnioskodawczyni nie odniosła się więc merytorycznie do wydanej opinii. Co więcej, podczas rozprawy w dniu 29 stycznia 2019 roku nie wniosła o dopuszczenie dowodu z innych biegłych (k. 29v a.s.). Z tych względów Sąd uznał, że materiał dowodowy jest wystarczający i nie zachodzi potrzeba jego uzupełnienia.

Sąd Okręgowy w Lublinie zważył, co następuje:

Odwołanie nie jest zasadne i podlega oddaleniu.

Jak stanowi art. 6 ust. 1 pkt 6 o ubezpieczeniu społecznym z tytułu wypadków przy pracy i chorób zawodowych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1376, tekst jedn. ze zm.) dla ubezpieczonego, który stał się niezdolny do pracy wskutek wypadku przy pracy lub choroby zawodowej przysługuje renta z tytułu niezdolności do pracy. W świetle art. 17 ust. 1 cytowanej ustawy przy ustalaniu m.in. prawa do renty z tytułu niezdolności do pracy, do ustalania wysokości tego świadczenia oraz wypłaty stosuje się odpowiednio przepisy ustawy o emeryturach i rentach z FUS, z uwzględnieniem przepisów ustawy wypadkowej.

Zgodnie z art. 57 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (Dz. U. z 2018 r., poz. 1270, tekst jedn. ze zm.) renta z tytułu niezdolności do pracy przysługuje ubezpieczonemu, który spełnił łącznie następujące warunki:

- 1) jest niezdolny do pracy;
- 2) ma wymagany okres składkowy i nieskładkowy;
- 3) niezdolność do pracy powstała w okresach, o których mowa w art. 6 i 7 ustawy albo nie później niż w ciągu 18 miesięcy od ustania tych okresów.

W rozumieniu art. 12 ustawy emerytalnej niezdolną do pracy jest osoba, która całkowicie lub częściowo utraciła zdolność do pracy zarobkowej z powodu naruszenia sprawności organizmu i nie rokuje odzyskania zdolności do pracy po przekwalifikowaniu, przy czym – całkowicie niezdolną do pracy jest osoba, która utraciła zdolność do wykonywania jakiegokolwiek pracy, a częściowo niezdolną do pracy jest osoba, która w znacznym stopniu utraciła zdolność do pracy zgodnej z poziomem posiadanych kwalifikacji.

Nadto w świetle art. 13 ust. 1 ustawy emerytalnej przy ocenie stopnia i przewidywanego okresu niezdolności do pracy oraz rokowania co do odzyskania zdolności do pracy uwzględnia się stopień naruszenia sprawności organizmu oraz możliwości przywrócenia niezbędnej sprawności w drodze leczenia i rehabilitacji, możliwość wykonywania dotychczasowej pracy lub podjęcia innej pracy oraz celowość przekwalifikowania zawodowego, biorąc pod uwagę rodzaj i charakter dotychczas wykonywanej pracy, poziom wykształcenia, wiek i predyspozycje psychofizyczne.

W niniejszej sprawie kwestią sporną była ocena, czy wnioskodawczyni jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. W celu ustalenia tej okoliczności Sąd oparł się na opinii biegłego laryngologa-alergologa, który dokonał przedmiotowej oceny. Zgodnie z art. 278 § 1 kodeksu postępowania cywilnego sąd może wezwać biegłych w celu zasięgnięcia ich opinii w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych. Taki wypadek ma miejsce w szczególności przy rozstrzygnięciu okoliczności niezdolności do pracy, gdzie opinia dostarcza sądowi wiedzy specjalistycznej koniecznej do dokonania oceny stanu zdrowia osoby ubiegającej się o świadczenie rentowe, w tym rodzaju występujących schorzeń, stopnia ich zaawansowania i nasilenia związanych z nimi dolegliwości. Sąd nie może – wbrew opinii biegłych – oprzeć ustaleń w tym zakresie na własnym przekonaniu, natomiast dowód z opinii biegłego, jak każdy dowód, podlega swobodnej ocenie dowodów w rozumieniu art. 233 § 1 k.p.c. (wyroki SN z dnia 6 grudnia 2012 r., I UK 325/12, Legalis nr 666965, z dnia 24 maja 2016 r., III UK 145/15, Legalis nr 1483326).

Przy ocenie stanu zdrowia osoby ubiegającej się o przyznanie prawa do renty należy brać pod uwagę obiektywne okoliczności. Subiektywne przeświadczenie ubezpieczonej o złym stanie jej zdrowia oraz braku możliwości wykonywania zatrudnienia nie jest bowiem wystarczające do ustalenia prawa do dochodzonego świadczenia (wyrok SA w Lublinie z dnia 10 października 2018 r., III AUa 285/18, Legalis nr 1841981).

W toku postępowania Sąd Okręgowy, opierając się na opinii biegłego sądowego laryngolog – alergolog E. T. ustalił, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy w związku z chorobą zawodową. Długoletni brak narażenia na czynniki (...) spowodował, że stan zdrowia wnioskodawczyni nie uległ pogorszeniu.

Tym samym Sąd ustalił, że M. M. nie spełnia warunków przyznania prawa do renty z tytułu niezdolności pracy w związku z chorobą zawodową. Zaskarżona decyzja okazała się więc prawidłowa, a odwołanie podlegało oddaleniu.

Mając powyższe na względzie Sąd Okręgowy w Lublinie, na podstawie powołanych przepisów oraz art. 477¹⁴ § 1 k.p.c., orzekł jak w sentencji wyroku.